

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila JUDr. Evy Lukotkové, v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č. j. MMB/0445047/2011 a č. j. MMB/0445046/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 11. 2011, č. j. MMB/0445047/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 11. 2011, č. j. MMB/0445046/2011, a rozhodnutí Úřadu městské části Brno-jih ze dne 12. 9. 2011, č. j. MCBJIH/07372/2011/Pie, sp. zn. S-MCBJIH/06436/2010/36, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 712 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu řízení

[1] Dne 4. 8. 2011 byla Úřadu městské části Brno-jih (dále též „správce poplatku“) doručena žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro zpoplatňovaná období, vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro zpoplatňovaná období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), ve výši 141 762 Kč za období 1. 1. 2011 - 30. 9. 2011, za zařízení provozovaná na území městské části.

[2] Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2011, č. j. MCBJIH/06262/2011/Pie, sp. zn. S-MCBJIH/06436/2010/34, správce poplatku žádosti částečně vyhověl, když rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 61 143 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 15. 9. 2011 odvolání, zřejmě předtím, než se seznámil s rozhodnutím správce poplatku ze dne 12. 9. 2011, č. j. MCBJIH/07372/2011/Pie, sp. zn. S-MCBJIH/06436/2010/36, o opravě zřejmě nesprávnosti. V tomto rozhodnutí správce poplatku konstatoval, že v původním rozhodnutí došlo k uvedení zřejmě nesprávnosti, jelikož žalobce v rozhodném období uhradil vyšší částku. Proto správce poplatku změnil výrok rozhodnutí tak, že vrácenou částku 61 143 Kč nahradil částkou 100 651 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 10. 10. 2011 také odvolání.

[3] Dne 29. 11. 2011 rozhodl žalovaný o obou odvoláních proti rozhodnutím správce poplatku. Rozhodnutím pod č. j. MMB/0445046/2011 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o opravě zřejmě nesprávnosti. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že postup správce poplatku byl v souladu s § 104 odst. 1 daňového řádu, jelikož byly odstraněny zjevné nesprávnosti, které vznikly neplněním povinností ze strany žalobce.

[4] Rozhodnutím pod č. j. MMB/0445047/2011 žalovaný změnil výrok i odůvodnění rozhodnutí správce poplatku ze dne 29. 8. 2011, č. j. MCBJIH/06262/2011/Pie, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 9. 2011, č. j. MCBJIH/07372/2011/Pie. Výrok rozhodnutí nahradil textem: *„Žádosti se částečně vyhovuje, vratitelný přeplatek ve výši 61.143,- Kč se vrací na účet poplatníka. Ve zbývajících částech žádosti, týkající se částky 80.619,- Kč, se nevyhovuje, neboť tato není vratitelným přeplatkem“*. Původní výrok rozhodnutí správce poplatku žalovaný přesunul na začátek odůvodnění rozhodnutí.

[5] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že správce poplatku své rozhodnutí opravil na základě telefonické informace ze strany žalobce, týkající se změn rozhodných pro výpočet poplatku. Rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností byly odstraněny vady v původním rozhodnutí, a proto žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí jako celku, tj. ve znění opravného rozhodnutí. Aby nebyl žalobce krácen na svých právech, rozhodl žalovaný o odvolání proti opravnému rozhodnutí samostatným rozhodnutím. Žádné

z odvolání přitom nenapadá pochybení správce poplatku při stanovení výše místního poplatku, ale zpochybňují oprávněnost správce poplatku tento poplatek vybírat. Výrok rozhodnutí správce poplatku splňuje požadavky stanovené § 102 odst. 1 písm. c) a d) daňového řádu

[6] K samotné problematice zpoplatnění videoloterních terminálů žalovaný uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ není nejasný. Jde o takové technické zařízení, jehož pomocí je provozována loterie a jiná podobná hra a nejedná se o výherní hrací přístroj. Předmětem poplatku se stává každý koncový terminál, který je pomocí dalších dílčích komponent systému napojen na centrální jednotku, a je tudíž ve spojení s ní schopen realizovat hru od počátku do konce. Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru, současně povoluje i její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. Podstatné přitom není, zda je umístění těchto zařízení „povolováno“ či „schvalováno“, ale skutečnost, že bez rozhodnutí ministerstva nelze koncový videoloterní terminál na konkrétním místě provozovat. K námitce ohledně metodického návodu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, týkajícího se vyměřování správního poplatku z provozování loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, žalovaný uvedl, že místnímu poplatku podléhají jednotlivá koncová zařízení. Přihlédnutí k zásadě *in dubio pro libertate* nebylo na místě, jelikož zde nebyly k dispozici různé interpretace právní normy. Rozhodnutí správce poplatku bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláními žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), a § 102, § 114 odst. 2 a 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu.

[8] Správce poplatku žalobci ani na žádost nevrátil částku zaplacenou na místním poplatku a této žádosti nevyhověl, přestože mu byl místní poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat.

[9] Úhradou předmětného poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, který nelze vybírat, vznikl přeplatek. Tento je současně, vzhledem k neexistenci jiných nedoplateků, přeplatkem vratitelným.

[10] Dále žalobce popsal důvody svědčící o neoprávněnosti vybírání předmětného místního poplatku.

[11] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být

provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[12] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[13] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[14] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat.

[15] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde,

než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto byla vydána v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[16] Ústavní soud se v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, nezabýval otázkou zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů, nýbrž možností obce stanovit obecně závaznou vyhláškou místa, na nichž lze koncová zařízení interaktivních loterií provozovat. Koncová zařízení centrálních loterních systémů tak nelze ztotožnit s pojmem výherní hrací přístroj, jak jej užívá zákon o místních poplatcích. Rovněž nelze zmíněným nálezem Ústavního soudu argumentovat ve věci místních poplatků, kde jsou uplatňovány zcela jiné ústavní zásady a právní principy.

[17] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality a zákazu zneužití pravomoci. Správce poplatku ve výroku rozhodnutí neuvedl příslušné ustanovení vyhlášky č. 21/2010, podle které rozhodoval. Znění výroku rozhodnutí správce poplatku neodpovídá § 155 daňového řádu. Žádosti lze pouze vyhovět či nevyhovět. Výrok rozhodnutí navíc neobsahuje identifikaci příjemce rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutí správce poplatku opravil zcela nesrozumitelnou formou, kdy není s ohledem na množství změn zřejmé, jaké je správné znění rozhodnutí.

[18] Rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 104 daňového řádu. Tím lze napravit pouze chyby v psaní a počtech. Charakter takovéto vady nesplňuje zjištění, že do rozhodnutí nebyla zahrnuta některá z plateb žalobce. K případné opravě mělo dojít v rámci odvolacího řízení.

[19] Vyhláška č. 21/2010, na jejímž základě bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nemůže navíc vyžadovat místní poplatek, pro nějž není zákonný podklad. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení.

[20] Vyhláška nesprávně stanoví okamžik vzniku a zániku poplatkové povinnosti bez ohledu na skutečný provoz zařízení. Ze zákona o místních poplatcích však vyplývá, že poplatku podléhají pouze zařízení, která jsou povolena Ministerstvem financí a zároveň jsou provozována. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit.

[21] Žalobce dále poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je dle něj zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení.

[22] Žalobce rovněž obsírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepkiem.

[23] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[24] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce nezohlednil § 50 odst. 3 ve vazbě na § 1 zákona o loteriích. Z nich vyplývá, že při povolování loterie Ministerstvo financí povoluje i konkrétní technická herní zařízení. Z povolení Ministerstva financí tak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio pro libertate*.

[25] Dále pak poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něhož lze koncová zařízení centrálního loterního systému pro všechny případy, s výjimkou povolovacího režimu, považovat za výherní hrací přístroje ve smyslu § 2 písm. e) zákona o loteriích. Z toho plyne, že diskuze o charakteru koncových zařízení je nadále bezpředmětná. Tato zařízení totiž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od zavedení tohoto poplatku zákonem č. 305/1997 Sb. od 1. 1. 1998. Fakticky byl tento typ zařízení povolován až od roku 2007. Obce k vybírání tohoto místního poplatku nepřistupovaly jen na základě nesprávně zužujícího výkladu Ministerstva financí. Tato zařízení tedy místnímu poplatku podléhala vždy, sporné je pouze to, zda po dobu jejich provozování nebo za celou dobu, po kterou jsou povolena. Tato otázka však je v dané věci bez významu, jelikož žalobce netvrdí, že by uhradil poplatek za zařízení, která by nebyla provozována. Kompetence Ministerstva financí k vydávání příslušných povolení je dána v § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

[26] Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce o nemožnosti vybírat místní poplatek za jiné technické herní zařízení, a proto je přesvědčen, že nedošlo k porušení zásady legality. Nedostatky rozhodnutí správce poplatku žalovaný napravil. Z rozhodnutí správce poplatku jednoznačně vyplývá, že nevznikl vratitelný přeplatek, a tedy poplatek žalobci nelze vrátit. Provedená změna výroku rozhodnutí správce poplatku nevedla k nesrozumitelnosti rozhodnutí.

[27] Rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti bylo v pořádku. Správce daně se dopustil zjevného omylu, když opomněl zohlednit jednu provedenou platbu. Nebylo měněno skutkové ani právní hodnocení, údaje vyplývají z obsahu spisu.

[28] Brojil-li pak žalobce proti obecně závazným vyhláškám města Brna, neuvedl, jakým konkrétním způsobem se jejich tvrzená nesrozumitelnost v daném případě odrazila v jeho právech. Proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dle žalovaného dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku jiné technické herní zařízení. Žalobce nenamítá přímo neústavnost příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích, ale pouze neústavnost procesu přijetí příslušné novely zákona.

[29] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

[30] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 9. 3. 2012 žalobce své stanovisko, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Dále se žalobce zabýval obsahem nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Konstatoval, že tento nálezh řeší zcela odlišné otázky. Novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. pak potvrdila dosavadní nejednoznačnost právní úpravy. Nešlo pouze o formulační změnu zákona, ale o novou úpravu.

[31] Nezpochybnění vyhlášek č. 9/2010 a č. 21/2010 ze strany Ministerstva vnitra automaticky neznamená potvrzení jejich správnosti.

[32] Podáním ze dne 24. 6. 2013 pak žalobce navrhl přerušlení řízení. Uvedl, že Nejvyšší správní soud vede řízení o kasační stížnosti téhož žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2013, č. j. 29 Af 78/2011-83, kde žalobce v řízení uplatnil obdobné žalobní body jako v nyní projednávané věci. Žalobci bylo dále doručeno několik zamítavých rozsudků Krajského soudu v Brně, který své závěry opřel o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 76/2011, a současně uvedl, že byl vydán konkludentní platební výměr, jemuž se žalobce nebránil. Ve věci je však třeba vydat řádný platební výměr a tento řádně doručit poplatníkovi. Ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 byla věc postoupena rozšířenému senátu, jehož rozhodnutí bude zásadní pro sjednocení judikatury správních soudů.

[33] Návrhu na přerušlení řízení zdejší soud nevyhověl. Jak plyne z § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud je oprávněn, nikoliv však povinen přerušit řízení v případě, kdy před Nejvyšším správním soudem probíhá řízení o kasační stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu v obdobné věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 83/2011-273; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V nyní souzené věci zdejší soud přerušlení řízení na základě uváděného důvodu nezbytným neshledal, navíc řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2013, č. j. 29 Af 78/2011-83, bylo skončeno rozsudkem ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a potvrdil závěry zdejšího soudu, jak bude dále rozebráno.

[34] Důvod pro přerušlení řízení pak nespočívá ani v postoupení věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 rozšířenému senátu téhož soudu. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 2 Afs 68/2012-15, shledal druhý senát Nejvyššího správního soudu rozpor v právních názorech vyslovených soudem v rozsudcích ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 Afs 31/2011-56, a ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011-62, a to *„jednak v otázce, zda má místně příslušný správce místního poplatku vydat platební výměr, pokud jeho poplatník sice místní poplatek zaplatí, ale s jeho placením*

nesouhlasí; a jednak v otázce, zda v případě nevydání takového platebního výměru dojde ke konkludentnímu vyměření místního poplatku, proti němuž lze platně podat odvolání“. Zdejší soud má z důvodů uvedených níže za to, že citovaný rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc nedopadá.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[35] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[36] Institut opravy zřejmých nesprávností lze správním orgánem aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími správné znění, tedy na opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také na opravy početních chyb. Správní orgán naopak nemůže, s odkazem na institut opravy zřejmých omylů a nesprávností, měnit vlastní skutková zjištění či jejich provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena poplatková povinnost [k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007-142, týkající se sice předchozí právní úpravy (§ 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), vzhledem k zachování základních principů opravy nesprávností v aktuální právní úpravě však zcela nepochybně použitelný i v nyní souzené věci; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz].

[37] V rozhodnutí ze dne 12. 9. 2011 správce poplatku opravil celkovou výši místního poplatku za předmětné období (na částku 608 196 Kč), doplnil částky zaplacené žalobcem dne 15. 12. 2010 a zvýšil vrácenou částku přeplatku na 100 651 Kč. V daném případě tedy jednoznačně došlo k doplnění skutkových zjištění (zvýšená celková částka místního poplatku, další platby žalobce) a na základě nich bylo změněno rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nelze tyto změny chápat jako zřejmé nesprávnosti (např. chybu v psaní atd.), a rozhodnutí správce poplatku tak nelze považovat za rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti ve smyslu § 104 daňového řádu. Rovněž odůvodnění provedených změn správcem poplatku nelze považovat za dostatečné: „*Důvodem opravy je skutečnost, že v předmětném rozhodnutí došlo k uvedení zřejmé nesprávnosti*“.

[38] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2011, č. j. MMB/445046/2011, žalovaný potvrdil rozhodnutí správce poplatku a konstatoval, že je v souladu s § 104 odst. 1 daňového řádu. Uvedl, že nesprávnosti vznikly neplněním povinností ze strany odvolatele (neohlášení změny údajů či rozhodných skutečností). Jak již soud uvedl výše, v dané věci se jednalo o nová skutková zjištění, přitom nebylo rozhodné, zda k nim nebylo přihlédnuto z viny poplatníka či správních orgánů. Obě rozhodnutí o opravě jsou v rozporu s § 104 daňového řádu (navíc zcela nedostatečně odůvodněná), a proto je zdejší soud pro nezákonnost zrušil.

[39] Rozhodnutím pod č. j. MMB/0445047/2011 žalovaný změnil rozhodnutí správce poplatku ze dne 29. 8. 2011, č. j. MCBJIH/06262/2011/Pie, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 9. 2011, č. j. MCBJIH/07372/2011/Pie. Změněný výrok zněl, že se vrací přeplatek ve výši 61 143 Kč. V odůvodnění rozhodnutí je však po provedených změnách věta: „Z výše

uvedeného vyplývá, že poplatník odvedl správci poplatku za uvedené období 100.651,- Kč více, a proto správce poplatku rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 100.651,- Kč.“, a dále věta: *„[...] správná výše místního poplatku za uvedené období činí celkem 608.196,- Kč, správce daně rozhodl o vrácení části přeplatku ve výši 100.651,- Kč, jak ve výroku uvedeno.* Výrok a odůvodnění rozhodnutí tak jsou v evidentním rozporu. Přestože žalovaný potvrdil správnost opravného rozhodnutí na vrácení přeplatku ve výši 100 651 Kč, sám výrokem přiznal vrácení přeplatku ve výši 61 143 Kč. Lze přisvědčit žalobci, že pro množství provedených změn a jejich formu, je již velice obtížné zjistit, jaké je správné znění rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného je tedy logicky rozporné a nesrozumitelné, a proto jej soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

[40] Samotná problematika možnosti vrácení poplatku za videoloterní terminály je předmětem již ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech a je oběma účastníkům řízení dostatečně známa z předchozích řízení. Proto považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat.

[41] Žádost o vrácení vratitelného přeplatku není dalším opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně. Vzhledem k tomu, že je posuzována otázka přeplatku na daňovém účtu, na věc nemá vliv to, zda byl poplatek zaplacen po vydání platebního výměru, či zda šlo o konkludentní vyměření poplatku.

[42] Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[43] Rovněž se správní soudy shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[44] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010 výslovně vázala vznik poplatkové

povinnosti na existenci příslušného povolení, a ne tedy na faktický provoz zařízení. V mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích tak stanovovala místní poplatek za každé *povolené* jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[45] Z uvedeného současně plyne nejen to, že je bezpředmětné se zabývat obsahem metodického návodu Ministerstva financí, ale zejména, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[46] Ústavní soud nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[47] Co se týče námitek vůči náležitostem rozhodnutí, soud uvádí, že účelem ustanovení § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu není uložit správnímu orgánu povinnost vyjmenovat všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována či jen pouze jakýmkoli způsobem dotčena (což by v případě těch procesních nebylo prakticky proveditelné), ale umožnit adresátovi daného rozhodnutí identifikovat právní normy, jejichž dispozice, příp. hypotéza, byla naplněna, a právní normy, z nichž plyne případná sankce. V daném případě bylo ve výrokové části uvedeno, že správce poplatku rozhoduje v řízení podle § 10 odst. 1 a § 155 daňového řádu. Požadavek zákona by byl přitom naplněn i tehdy, pokud by pouze konstatoval, že rozhodoval podle daňového řádu. Konkretizace ustanovení tohoto zákona byla nad rámec zákonného požadavku na tuto náležitost rozhodnutí [§ 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu]. Rovněž označení příjemce rozhodnutí v záhlaví rozhodnutí bylo v souladu s požadavky § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu a nevzbuzovalo pochybnosti o adresátovi daného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[48] Z výše uvedených důvodů soud shledal obě rozhodnutí žalovaného, jakož i jedno rozhodnutí správce poplatku, za nezákonná. Proto je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[49] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[50] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. byl

na právní služby poskytnuté do 31. 12. 2012 aplikován advokátní tarif ve znění účinném do tohoto data. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalovaného ze dne 9. 3. 2012) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 2 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 7 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 14 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků